

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 4 lutego 2013 powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w P. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) spółki akcyjnej w S. kwoty 1.175,86 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 1 października 2012 roku oraz kosztów procesu według norm przepisanych. Powoda reprezentował radca prawny.

W uzasadnieniu powód wskazał, iż w dniu 16 kwietnia 2012 roku miała miejsce kolizja drogowa, w wyniku której uszkodzeniu uległ pojazd marki C. (...) o nr rej. (...). Sprawca kolizji posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u pozwanego. Poszkodowany R. K. zawarł z powodową spółką umowę najmu pojazdu zastępczego, akceptując uprzednio aktualne stawki najmu stosowane przez powoda, zgodnie z obowiązującym cennikiem. Wraz z zawarciem umowy najmu poszkodowany zawarł również z powodem umowę cesji wierzytelności w postaci prawa do zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego, a zatem nie został bezpośrednio obciążony opłatami z tytułu najmu tegoż pojazdu. Po zgłoszeniu szkody pozwanemu, stwierdzono wystąpienie szkody całkowitej. Powód wydał poszkodowanemu pojazd zastępczy w dniu 16 kwietnia 2012 roku, na okres od dnia wydania pojazdu do dnia 4 maja 2012 roku, a zatem łącznie na 18 dni. Do dnia ustania stosunku najmu poszkodowany nie otrzymał od pozwanego odszkodowania z tytułu szkody całkowitej. W dniu 14 maja 2012 roku powód wystawił fakturę VAT nr (...) z tytułu najmu pojazdu zastępczego przez okres 18 dni, zaś pismem z dnia 15 maja 2012 roku wezwał pozwanego do zapłaty kwoty wskazanej w fakturze w terminie 30 dni od daty doręczenia mu pisma. Do dnia wniesienia pozwu pozwany uregulował kwotę 2351,71 złotych tytułem zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego, uznając tym samym swoją odpowiedzialność.

W dniu 22 lutego 2013 roku referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym dla m. st. Warszawy w W. XV Wydziale Gospodarczym wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym w sprawie XV GNC 981/13.

W dniu 28 marca 2013 roku pozwany, reprezentowany również przez radcę prawnego, wniósł sprzeciw od całości nakazu zapłaty i zażądał oddalenia powództwa w całości oraz zasądzenia od powoda kosztów procesu. W związku z powyższym, nakaz zapłaty w całości utracił moc na podstawie art. 505 § 2 k.p.c.

W uzasadnieniu sprzeciwu pozwany wskazał, iż kwestionuje w całości stanowisko powoda. Pozwany potwierdził okoliczności zdarzenia, jak również przyznał fakt dokonania cesji wierzytelności z tytułu najmu pojazdu zastępczego, zakwestionował jednak czas trwania najmu pojazdu wskazany w pozwie. Pozwany podniósł, iż kwota wypłaconego przez niego na rzecz powodowej spółki odszkodowania, tj. 2.351,71 złotych, wynika z uznania kosztów najmu pojazdu zastępczego na czas technologicznego przestoju pojazdu uszkodzonego oraz czas organizacyjny, który określono łącznie na 12 dni. Czas najmu obliczono dodając do siebie okres od zgłoszenia szkody pozwanemu do dokonania oględzin uszkodzonego pojazdu (5 dni) oraz okres na zagospodarowanie pozostałości pojazdu (7 dni). Pozwany podniósł również, iż roszczenie powoda jest niezasadne w zakresie podatku VAT. Powód nabył bowiem wierzytelność w ramach prowadzonej działalności gospodarczej, w związku z czym jest uprawniony do odliczenia tego podatku.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 16 kwietnia 2012 roku doszło do kolizji drogowej, na skutek której uszkodzeniu uległ pojazd marki C. (...) o numerze rejestracyjnym (...) należący do R. K.. Sprawcą kolizji był kierowca pojazdu ubezpieczonego od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych przez pozwanego (okoliczność bezsporna).

Po zgłoszeniu szkody pozwanemu oraz dokonaniu oględzin uszkodzonego pojazdu stwierdzono, iż nie jest opłacalna jego naprawa i zaistniała szkodę określono jako tzw. szkodę całkowitą (okoliczności bezsporne).

W dniu 16 kwietnia 2012 roku poszkodowany zawarł z powodem reprezentowanym przez A. S. umowę najmu samochodu zastępczego marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Strony ustaliły, że wysokość czynszu najmu zostanie ustalona na podstawie cennika (...) ((...)). Należność do zapłaty za faktyczny okres korzystania z pojazdu

miała zostać ustalona w dniu zwrotu pojazdu przez najemcę (umowa najmu – k. 12-15, pełnomocnictwo dla A. S. – k. 21, cennik (...) k. 37).

Najem pojazdu zastępczego trwał od 16 kwietnia 2012 roku do 4 maja 2012 roku ((...) k. 18).

Również w dniu 16 kwietnia 2012 roku poszkodowany scedował na powoda prawo do żądania odszkodowania w zakresie zwrotu kosztów najmu samochodu zastępczego wobec pozwanego jako ubezpieczyciela sprawcy szkody, w związku z czym nie była zobowiązana do dokonania faktycznej zapłaty należności z tytułu czynszu najmu powodowi (umowa cesji – k. 16, pełnomocnictwo dla A. S. – k. 21).

W dniu 14 maja 2012 roku powód wystawił fakturę VAT nr (...) za najem przez 18 dni na kwotę 2.867,94 zł netto, tj. 3.527,57 zł brutto, z zastosowaniem stawki 159,33 zł netto za dobę najmu (faktura VAT – k. 25).

Powód pismem z dnia 15 maja 2012 roku wezwał pozwanego, jako cesjonariusz, do zapłaty kwoty 3.527,57 zł w terminie 30 dni od dnia doręczenia mu pisma (pismo powoda – k. 26-29).

Do dnia wniesienia pozwu pozwany przyznał i wypłacił powodowi odszkodowanie w kwocie 2.351,71 zł (okoliczność bezsporna).

Pozwany pomimo ponownego wezwania do zapłaty nie zapłacił powodowi pozostałej części odszkodowania (pismo powoda – k. 30-33).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o niezaprzeczone twierdzenia obu stron oraz w oparciu o dokumenty dołączone do akt sprawy.

Oddalono wniosek pozwanego o dopuszczenie dowodu z akt szkody na okoliczność ustalenia niezbędnego i usprawiedliwionego czasu naprawy pojazdu poszkodowanego, bowiem okoliczności mające podlegać udowodnieniu zgodnie z wnioskiem nie mają żadnego związku z niniejszą sprawą. Nie ma możliwości ustalenia niezbędnego czasu naprawy pojazdu, co do którego stwierdzono szkodę całkowitą, gdyż pojazd taki nie podlega naprawie. Czas najmu pojazdu zastępczego uzasadniony jest natomiast do momentu wypłaty odszkodowania poszkodowanemu – prawo najmu przysługuje poszkodowanemu do dnia otrzymania odszkodowania od ubezpieczyciela. Nie można więc w takiej sytuacji mówić o nieuzasadnionym czasie najmu skoro w istocie jest on w dużej mierze uzależniony od działania po stronie ubezpieczyciela.

Oddalono wniosek pozwanego o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego sądowego na okoliczność czasu niezbędnego do naprawienia samochodu, z przyczyn jak powyżej.

Oddalono wniosek powoda o przesłuchanie w charakterze strony pozwanej członków jej zarządu w osobie P. Ś. oraz M. M. na okoliczności dotyczące kolizji z dnia 16 kwietnia 2012 roku. W myśl art. 299 k.p.c., sąd dla wyjaśnienia faktów może dopuścić dowód z przesłuchania stron, jeżeli po wyczerpaniu środków dowodowych lub w ich braku pozostały niewyjaśnione fakty istotne dla rozstrzygnięcia sprawy. Zatem z uwagi na brak niewyjaśnionych faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, wniosek powoda o przesłuchanie w charakterze strony pozwanej członków jej zarządu należało oddalić. Nadto ze względu na charakter i specyfikę działalności prowadzonej przez pozwanego trudno oczekiwać, by członkowie zarządu zakładu ubezpieczeń posiadali wiedzę na temat okoliczności związanych z likwidacją konkretnej szkody. Taką wiedzę mogły mieć co najwyżej osoby zajmujące się w przedsiębiorstwie pozwanego przyznawaniem i wypłatą odszkodowań.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Pozwany podnosił, iż poszkodowany zbyt długo korzystał z samochodu zastępczego, bo przez 18 dni, podczas gdy czas najmu pojazdu zastępczego winien był wynosić maksimum 12 dni, przy przyjęciu 5 dni pomiędzy zgłoszeniem

szkody a dokonaniem oględzin oraz 7 dni na zagospodarowanie pozostałości uszkodzonego pojazdu. Powyższy argument jest w ocenie Sądu niezasadny. Tak, jak nie trzeba wykazywać potrzeby naprawienia uszkodzonego samochodu czy nabycia nowego w miejsce doszczętnie zniszczonego – w tym konieczności posługiwania się nim, tak i nie jest konieczne wykazywanie potrzeby wynajęcia samochodu zastępczego na czas naprawy, albo na czas od uszkodzenia samochodu do zapłaty odszkodowania w przypadku likwidacji szkody metodą tzw. szkody całkowitej, to jest wypłacenia różnicy w wartości pomiędzy samochodem sprzed uszkodzenia, a wartością jego pozostałości – poszkodowany ma prawo żądać od sprawcy szkody uzupełnienia składników jego majątku już od chwili spowodowania szkody do momentu uzyskania odszkodowania – w tym przypadku do momentu uzyskania pieniędzy. To zaniechanie pozwanego w wypłaceniu odszkodowania przed 4 maja 2012 roku spowodowało, że do tego dnia poszkodowany korzystał z samochodu zastępczego. Poszkodowany ma prawo do samochodu zastępczego nie przez czas określony hipotetycznie jako konieczny dla naprawy, albo jako czas „wyliczony” przez pozwanego jako wystarczający np. do zbycia starego zniszczonego samochodu, a przez czas faktycznego pozbawienia go możliwości korzystania ze składnika uszkodzonego.

Zgodnie z art. 361 §1 k.c., zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. Pozbawienie poszkodowanego możliwości korzystania z pojazdu uszkodzonego w trakcie kolizji skutkuje tym, że ma on prawo wynająć pojazd zastępczy i pozostaje to w związku przyczynowym z kolizją – w rozumieniu powyższego przepisu. Utrata możliwości korzystania z rzeczy wskutek jej zniszczenia stanowi szkodę majątkową, bez względu na rodzaj działalności, lub cel, dla którego poszkodowany wykorzystuje pojazd. Normalnym następstwem w rozumieniu art. 361 §1 k.c. jest bardzo często niemożność korzystania z samochodu przez poszkodowanego, nie tylko w sytuacji jego uszkodzenia, ale również zniszczenia. Jeżeli więc poszkodowany poniósł (albo będzie zobowiązany w przyszłości ponieść) w związku z tym koszty na wynajem pojazdu zastępczego, to mieszczą się one w granicach skutków zdarzenia podlegających wyrównaniu.

Roszczenie powoda o zwrot kosztów najmu pojazdu zastępczego, z zachowaniem zasady adekwatności oraz zasady pełnego odszkodowania zostało wykazane w sposób wystarczający.

Niezasadny okazał się również zarzut pozwanego, że odszkodowanie nie powinno obejmować kwoty podatku VAT. W zakresie możliwości dochodzenia przez powoda odszkodowania w kwocie brutto, tutejszy Sąd podzielił stanowisko Sądu Najwyższego, wyrażone w uchwale z dnia 14 września 2006 roku, (III CZP 65/06, OSNC 2007/6/83), zgodnie z którym dokonanie przelewu wierzytelności o naprawienie szkody powstałej w związku z ruchem pojazdu mechanicznego, przysługującej wobec osoby objętej obowiązkowym ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, przez poszkodowanego niebędącego podatnikiem podatku od towarów i usług, na rzecz takiego podatnika, nie wpływa na zakres odpowiedzialności ubezpieczyciela. Tym samym, skoro poszkodowany był uprawniony do odszkodowania w kwocie brutto, powód jako cesjonariusz uprawniony jest do dochodzenia od pozwanego odszkodowania w takiej samej wysokości, niezależnie od tego, czy nabył wierzytelność w ramach prowadzonej działalności gospodarczej. Cesja wierzytelności przysługującej poszkodowanemu nie może bowiem wpływać na jej zakres, powodując jej ograniczenie.

Zgodnie z art. 481 § 1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Z kolei w myśl art. 14 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. Wobec tego, że pozwany przyznał odszkodowanie decyzją z dnia 30 sierpnia 2012 roku, żądanie zasądzenia odsetek od dnia 1 października 2012 r. uznać należało za zasadne.

Mając powyższe na względzie należało orzec jak w punkcie 1 sentencji wyroku.

O kosztach Sąd orzekł w punkcie 2 sentencji wyroku, na podstawie art. 98 k.p.c. zgodnie z wynikiem sporu. Powód wygrał sprawę w całości. Na koszty procesu poniesione przez powoda, tj. 256 zł, składa się opłata od pozwu w kwocie

59 zł ustalona na podstawie art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2010 r., Nr 90, poz. 594, j.t. ze zm.) oraz wynagrodzenie pełnomocnika powoda ustalone na kwotę 180 zł na podstawie § 6 pkt 2) rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.) wraz z kwotą 17 zł kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.